

A jubileumi építőtáborokból jelentjük: Ismét helytálltak „JÖVŐRE IS IDE JÖVŐK!”

Miskolci műszaki egyetemisták, egri főiskolások, debreceni orvostanhallgatók, kazincbarcikai vegyészek, gödöllői mezőgazdászok, na és szegedi JATE-sok, összesen nyolcvanheten dolgoztak július 3-16-ig a DÉLÉP építkezésein. Július 18-án váltották őket a nemzetközi tábor résztvevői —

ideznénk. Szerencsére azok, akiknek kifogásaináljuk akad, csupán részletkérdésekben nem értettek egyet a tábor vezetőivel. Filó Éva és Gondol Ágnes az egri tanárképző főiskola hallgatói. A szegedi építőtábor az érettségizők, hogy a munka mellett a várost is megismerjék. Úgy mond-

A városközponttól szokatlanul távol, de nagyon szép környezetben — az egyetemvárosban — töltötték el két hetüket a Miskolcra érkezett építőtáborozók. Jónéhány perces „nyomozás” után bukkantam csak rá a gyönyörű zöld övezet dúslombú fái között megbúvó központi épületre, ahol a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem KISZ-bizottsága található. Az ott kapott segítséggel, szerencsére, tájékozódási próbám véget is ért.

Az 5. számú kollégium első emeletén öles betűkkel készített felirat mutatta az irányt a táborvezetőség tartózkodási helye felé. A „parancsnoki” szobába lépve imádszálánál találtam Bárczy Gergelyt, aki immár második alkalommal volt a miskolci építőtábor vezetője.

— A mi építőtáborunk nemzetközi — világosított fel azonnal Gergely —, jelenleg hat külföldi csoport tartózkodik itt. Várnából és Szófiából, a Szovjetunió két városából, Magdeburgból és Kassáról érkeztek egyetemista fiatalok. Ők egy hónapot töltenek hazánkban, három hetet Miskolcon dolgoznak, egy hétig pedig országjáró körúton vesznek részt. Természetesen magyar diákok is szép számmal jöttek csaknem minden felsőoktatási intézményből.

Legjobb a borsóválogatók

A rövid bemutatást követően az építőtáborosok által végzett munkára terelődött a szó. A táborvezető máris sorolta az adatokat: — A gyerekek két fő munkaterületen dolgoznak. Az építő-

iparban segédkeznek az új pártház átadását készítik elő, e mellett az egyetemvárosban levő építkezéseken végeznek segédmunkát. A hallgatók másik része a hűtőházban borsót válogat. Velük kapcsolatban fontos elmondani, hogy ők dolgoztak a legjobban az előző turnus résztvevői közül.

— Mennyire vagy elégedett a szegediek munkájával?

— Igazán klasszul dolgoztak! Ez nemcsak az én véleményem, hanem a munkahelyi vezetők is dicsérték őket. Egyébként a szegedi egyetemisták közül az első turnusban voltak itt a legtöbbben, a most záruló két hétre kevesen jelentkeztek.

— Név szerint kiknek a munkáját lehet kiemelni?

— Különösen Magyar Erzsébet joghallgató és brigádjá végzett kiváló munkát. Hasonlóképpen dicséret illeti Kozma Sándort és brigádját, ők a JATE matematika-fizika szakos hallgatói. De a többiek munkájával is elégedettek voltunk. Majdnem elfelejtetem: feltétlenül említsem meg Kátina Tünde, ugyancsak matematika-fizika szakos hallgató nevét. Ő a hűtőházban nyújtott igazán nagyszerű teljesítményt.

Nyúlunk fiú lépett be váratlanul az ajtón. A táborvezetőhöz intézett kérése kissé meglepő volt. Arról kíváncsiskodott, az ő brigádjá vajon kap-e jutalmat. Gergely is mehökkent egy pillanatra, azután megnyugtatta az érdeklődőt: utána néz a dolognak. Majd, mikor a fiú távozott, hozám fordult:

— Voltaképpen örülünk az ilyen kérdéseknek. Minden turnus befejeztével ugyanis mintegy 20 ezer forint értékben jutalmazuk a kiválóan dolgozókat. Elsősorban pénz- és könyvjutalomban részesülnek.

— Milyen az ellátás?

— A táborozók négygyas szobákban laknak, s naponta négyeszeri étkezést biztosítunk számukra. A kedvezmények között említhető az ingyenes autóbusszérlet azoknak, akik nem az egyetemvárosban dolgoznak, valamint, hogy valamennyi táborlakó egy trikót kap ajándékká.

Éjszakai futás, LGT-koncert

Miközben beszélgettünk, hárman telefonon, ketten pedig személyesen keresték Gergelyt. Hiába,

a táborvezető elfoglalt ember! Az újabb kopogtatás után belépők között ismerős arcot fedeztem fel. Péni Erikaét, a JATE KISZ-bizottság kulturifelelőseit. Meglepődésünk kölcsönös volt. Végül Erika sietve felvilágosított:

— Minden építőtáborba küldtünk az egyetemről úgynevezett megfigyelőt. En július 6-a óta dolgozom Miskolcon, segédkezem a táborvezetőség munkájában... és nagyon jói érzem magam itt!

S hogy ne csak Erika, hanem valamennyi ideérkezett fiatal jól érezze magát, arról gondoskodtak az építőtábor miskolci szervezői. A kollégiumban a helyi rádióstúdió egész napos adással szórakoztatja a farszto munka után lepihenőket. Gergely szívesen beszélt a többi programról is:

— Igyekszünk mindenki kedvében járni. A sportrajongóknak asztalitenisz- és focimerkőzéseket szerveztünk. Igen nagy sikere volt a Locomotör GT koncertjének és az Ez Antiquis bemutatójának. A táborlakók megtekinthették a környék nevezetességeit is: kirándultak Sárospatakra, Tokajba, Egerbe, Tapolcára és Lillafüredre. E mellett orghanagysereget, mozilátogatás, bolgár nemzeti est, ismerkedési est, no, meg az elmaradhatatlan disco szerepelt a programban. A legjobb „buli!” azonban kétségtelenül az éjszakai akadályverseny volt, amely egyik este 9 óratól hajnalig tartott, a végén szalonnasütéssel.

— Ami a fő: hogyan érezték magukat a diákok?

— Ahogy tőlük hallottam, jól érezték magukat. Azt hiszem azonban kicsit belefáradtak a kulturális programokba.

— Végül egy rövid összefoglaló?

— Az idén sokkal fegyelmesebbek voltak a gyerekek, s az eddig végzett munkájukról csak elismeréssel beszélhetek.

Elbúcsúztam vendéglátóimtól, s a folyosó végén két útra kész fiúval találkoztam. Eppen púposodó bőröndjeiket kötötték át. Az egyikük — hanghordozásából ítélve Baranya megyei — kitérintett az ablakon, s minden pátos nélkül közölte társával:

— Azt hiszem, jövőre is ide jövök!

Ez pedig, gondolom, minden dicséret szóval felér.

Sz. Z.

Megyesi Zsuzsa, Fekete Lilla, Juhász József és Gáspár Magdolna „akcióban” Szeged egyik épülő lakásában

szovjet, lengyel, cseh, német, finn és magyar diákok.

A helyszín nem változott. Az Északi városrészben, a hágyárbán, a Kossuth Lajos sugárúti építkezésen, az Április 4. úti tanügyi kollégiumnál, a pályaválasztási tanácsadó intézet épületénél, a kiskundorozsnai telepen és az újszegedi magasházban végeztek a fiatalok tereprendezést és építőipari segédmunkát.

A magyarok két hetet dolgoztak, a külföldiek hármát, utána pedig egy hétre az Expressz Ifjúsági és Diák Utazási Iroda Kiliántelepi táborába utaztak pihenni. A munkát a József Attila Tudományegyetem és a DÉLÉP közötti szerződés értelmében az építőipari vállalat biztosította — hosszú évek gyakorlatát követve. A munkaidő reggel fél héttől délután fél ótig tartott, s kilenc forint volt a bér óránként.

A táborvezetőség a rendezvényeket is a DÉLÉP-pel közösen szervezte. Kirándultak Kecskemétre és a bugaci pusztára. Az egyetemi klubban minden hétfőn és pénteken discót rendeztek, kedden általában filmpnap volt, a többi napokon pedig a szabadtéri előadásokra mentek, vagy pantomimbemutatókon, dzsesszműsorokon szórakozhattak a táborlakók. Sportrendezvényekben szintén bővelkedett a program. A legnagyobb sikere természetesen a „nemzetek közötti” focimeccseknek volt.

Vélemények

A hágyárban 19-en dolgoztak, egy odesszai és egy lvovi brigád. Az odesszaiak vezetőjét, Szergej Kuskot, a Mecsnyikov egyetem bölcsészkarának IV. éves hallgatóját kerestük meg. Elmondta, hogy két nyáron át Szibériában dolgozott, szintén építkezésen, s ahhoz képest az itteni munka felidülés számára.

— Hallottál-e Szegedről, mielőtt idejöttél?

— Szegedről hosszú ideig csak annyit tudtam, hogy Odessza testvérvárosa. Ebben az évben aztán szegedi földrajz szakos lányokat ismertem meg, akik Odesszában voltak szakmai gyakorlaton. Tőlük sokat megtudtam Szegedről, jónéhány éneket is megtanítottak, s elsajátítottam az alapvető szokásokat — mondta nevetve, s már sorolta is: jó napot, szia, kérem, köszönöm, Kó bánya sor...

A lvovi brigád nyújtotta a legkiemelkedőbb teljesítményt — még az odesszaiak szerint is. Vezetőjük Leonid Flagornij volt, a lvovi műszaki főiskola V. éves hallgatója. Ezen a nyáron negyedszerre dolgozott építkezésen. Két nyáron át Szibériában, tavaly pedig a Krimben segédkezett étermek, ebédlők építésénél. Elégedett volt a munkával és a délutáni, esti rendezvényekkel. Ahogy elmondta, a legjobban annak örült, hogy a magyarokon kívül lengyelekkel, csehekkel, németekkel is találkozhatott.

Talán nem is lenne hiteles a kép, ha csak a jó véleményeket

ták, erre némigen nyílt lehetőségük: későn fejezték be a munkát, s mire megfúródtak, megvacsoráztak, sötét volt. Inkább a korai kelést választották volna.

A JATE és a DÉLÉP

Mások arra panaszkodtak, hogy nem látták nagyon a munkájuk értelmét. Nem értették, hogy miért kell ugyanazt a helyiséget egy

Phano Rat Rvsompho és Szabó Péter miskolci műszaki egyetemisták a JATE-táborban

nap többször is kitalálni, vagy miért kell egy farakást ma pár méterrel odébb hordani, s holnap megint vissza.

Cserhalmi László, a DÉLÉP KISZ-titkára:

— Mi is észrevettük, hogy azoknak a munkáknak volt a legnagyobb sikere, amelyek során konkrét feladatokat kaptak a fiatalok, s a végrehajtást szakmunkások irányították. A művezetők közül kevesen magyarázták meg az első napon, hogy például egy helviség többszöri kitalálására munkavédelmi szempontból van szükség: a belső szereléseket végző szakmunkások az előző szerelő brigád otthagynak törmelékén nem dolgozhatnak. Ahol mindez a művezetők elmondták, ott a diákok hozzáállása is megváltozott.

— Mi a véleményed az építőtáborosokról?

— Kiemelkedő eredményekről nem számolhatok be, de az elmúlt évekhez viszonyítva sokkal jobban dolgoztak a diákok. A JATE és a DÉLÉP KISZ-szervezeteinek kapcsolata is szorosabb lett. Jobban kerestük egymást, a közös problémákat közösen oldottuk meg, ellenőrizni is együtt jártunk ki a helyszínekre.

A JATE-n is hasonló véleményt fogalmaztak meg az építőtáborról. Ez a szegedi nyár újra hebizonyította, hogy méltán lett a JATE szervezte építőtábor a KISZ KB kiemelt építőtábor. Ezért köszönet illeti a tábor vezetőit, Poplitzky Pétert, Fenyesai Erzsébetet, Hudák Lászlót, valamint a DÉLÉP-eket. Még egy nagyhatalús és hosszabb távon igen értékes eredménye lett az idén nyárnak: szorosabb lett a tudományegyetem és az építőipari vállalat fiataljainak kapcsolata. Egyesek következményeként a délelőtti közös munkának és a délutáni rendezvényeknek.

FEKETE KLÁRA

Városszépítő fiatalok Egerben

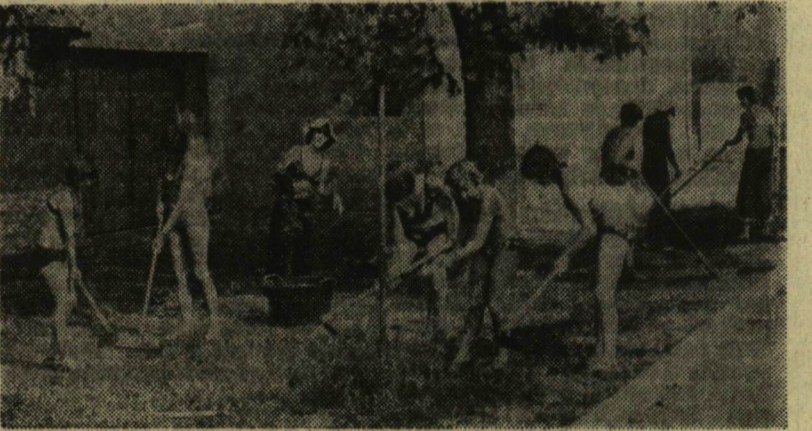
Az egri ember számára már szinte természetes, hogy nyaranként turisták népesítik be a város szűk kis utcáit — kül- és belföldiek egyaránt. Hosszú évtizedek óta így van ez. Annak viszont csupán tíz esztendeje, hogy az ország különböző felsőoktatási intézményeit „hirdető” feliratok trikókban sétáló, dolgozó fiatalokkal találkozhatunk az itt lakók.

Bene Béla táborvezető, az egri Ho Si Minh Tanárképző Főiskola KISZ-titkára már csak papírokból, s egyéb dokumentumokból emlékezhethet a kezdeti időszakra: — Főiskolánk 1966 óta szervez építőtáborát a felsőoktatási intézmények hallgatóinak. Ez a korszak a Leányka úti kollégium építésével kezdődött, 1971-től pedig nemzetközi lett táborunk. Az idén például nyolcvanán érkeztek testvérvárosainkból: Csebokszárból és Targovistéből, valamint Besztercebányáról, lengyelországi és NDK-beli egyetemekről.

További adatok arról tanúskodnak, hogy a hazai diákok is megkedvelték Egert: az idén még több intézményből jöttek fiatalok, mint az elmúlt évben. A József Attila Tudományegyetemről mintegy felszámolt jelentkeztek az egri építőtáborba. Elsősorban tehát az ő munkájukról érdeklődtem.

— Nagyon elégedettek vagyunk a szegediek munkájával — sietett a válaszsal Béla —, az elmúlt években bizony a fegyelmesebbé válásukkal és a teljesítményükkel is bajok voltak. Az idén, szerencsére, olyanok érkeztek Egerbe, akik szeretnek pontos, jó munkát végezni. A szegedi egyetemisták egy része a Városi Kertészetben segédkezik, másik részük pedig a

Kertész utca parkosításában vesz részt. A mérnökök, munkahelyi vezetők is elismeréssel beszélnek végzett munkájukról. A jó hangulat teremtéséből is alaposan ki-veszik a részüket. Ahogy jó ér-

Az egri utcák a szegedi lányok szerszámainak nyomját őrizték ezen a nyáron (Fotó: Szántó György)

telemben mondani szokás: mindenben benne vannak.

— Vajon mennyire elégedettek ők a táborvezetőséggel, a programokkal?

— Azt hiszem, a vidám hangulat, a jó közérzet kelő válasz a kérdésre. De győződj meg róla magad!

A híres Moraj-raj

Megfogadva Béla tanácsát, a Kertész utca felé vettem az út-irányt. Már messziről feltűntek

igaz, először csak a kapák, gereblyék villogtak a Nap fényében, közelebb érve már a szorgoskodó lányok nevetése is hallatszott. Az útszéli vízesárok fűves részét rendezgették szerszá-

maikkal, hatalmas fonott kosarakban pedig az őszegyűjtött gromot cipelték. Amikor közérzetükről érdeklődtem, hirtelen abba-maradt a kuncogás. Végül a legbeszédebb közöttük, Szánfal Ágnes jöghallgató szólt meg:

— A közérzetünk kiváló! Nagyszerű élmény lesz ez az egri tábor. A munkánkat is megfelelően végeztük, azt mondják, meg vannak elégedve velünk.

A többiek tejbőlátással helyeselték. Bár kifogás is akadt: a közérzetük az 5. oldalon.)